

ข้อเสนอแนวปฏิบัติเพื่อให้ “ผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ” มาจาก “การเลือกตั้งโดยประชาชน”

วีระยุทธ โชคชัยมาดล¹

Veerayuth Chokchaimadoln¹

วันรับบทความ 10 เมษายน 2566

วันตอบรับบทความ 7 มิถุนายน 2566

ผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอมีความสำคัญต่อการบริหารราชการแผ่นดินเพราะเป็นผู้แทนของราชการส่วนกลาง ทำหน้าที่ควบคุมและกำกับดูแลหน่วยงานราชการทุกระดับในจังหวัด ได้แก่ ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น ให้ดำเนินการตามยุทธศาสตร์และนโยบายพัฒนาประเทศของรัฐบาล เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนและสร้างรากฐานเศรษฐกิจของทุกภาคส่วนให้เจริญเติบโตอย่างยั่งยืน

บทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในปัจจุบัน เปรียบเสมือน “นายกรัฐมนตรี” ขณะที่ นายอำเภอปฏิบัติหน้าที่เหมือน “รองนายกรัฐมนตรี” มีอำนาจสูงสุดในจังหวัดและอำเภอ ดังนั้นการสร้างเชื่อมโยงกับประชาชนในจังหวัดและความเข้าใจองค์รวมของปัญหาและความต้องการของประชาชนในแต่ละพื้นที่ จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ยุทธศาสตร์และนโยบายของรัฐบาลบรรลุเป้าหมาย

อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลข่าวสารที่ปรากฏต่อสาธารณชนเป็นระยะ กระบวนการแต่งตั้งและโยกย้ายผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอมีความเชื่อมโยงกับสายสัมพันธ์แบบอุปถัมภ์ของราชการไทย อีกทั้งกฎหมายว่าด้วยการบริหารราชการแผ่นดินกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ “สังกัดกระทรวงมหาดไทย” เป็นการยกสถานะข้าราชการปกครองของกระทรวงมหาดไทยให้มีอำนาจกำกับดูแลข้าราชการของทุกกระทรวงและทุกหน่วยงานราชการในจังหวัด ซึ่งขัดแย้งกับหลักประชาธิปไตยยุคใหม่ที่กำหนดให้ผู้บริหารการปกครองสูงสุดของแต่ละพื้นที่มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชน อันเป็นแนวทางที่ภาครัฐจะสามารถเชื่อมโยงกับประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาจังหวัดได้อย่างแท้จริง

จากเหตุผลดังที่กล่าวมา ผู้เขียนจึงเสนอแนวปฏิบัติเพื่อให้ผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชน อันเป็นข้อเสนอด้านการบริหารภาครัฐและนโยบายสาธารณะเพื่อเป็นแนวทางให้รัฐบาลและผู้เกี่ยวข้องนำไปพิจารณาปฏิบัติเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาการบริหารราชการแผ่นดินต่อไป

¹ สถาบันรัฐประศาสนศาสตร์และนโยบายสาธารณะ, มหาวิทยาลัยรังสิต

¹ Institute of Public Administration and Public Policy, Rangsit University, Thailand, E-mail: weerayut@rsu.ac.th

ข้อเสนอ

ข้อเสนอแนวปฏิบัติเพื่อให้ผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชน ประกอบด้วย การแก้ไขกฎหมายการบริหารราชการแผ่นดิน การเสนอร่างกฎหมายเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ และการจัดให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอทั่วประเทศ ระยะที่ 1 และระยะที่ 2 โดยการนำไปปฏิบัติมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. แก้ไขพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 มาตรา 54 และมาตรา 62 เพื่อเปิดทางให้ทุกจังหวัดมีผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอที่มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนในจังหวัด โดยระบุเนื้อความเพื่อปรับแก้ให้เป็นอย่างนี้

1.1 แก้ไขมาตรา 54 วรรคสาม เนื้อความเดิมของวรรคสาม มีดังนี้

“ผู้ว่าราชการจังหวัด รองผู้ว่าราชการจังหวัด และผู้ช่วยผู้ว่าราชการจังหวัดสังกัดกระทรวงมหาดไทย”

ใช้เนื้อความดังต่อไปนี้แทนเนื้อความเดิม

“ผู้ว่าราชการจังหวัดสังกัดกระทรวงมหาดไทย หรือมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนในจังหวัดที่คณะรัฐมนตรีอนุมัติให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ

ผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้ง มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปีนับตั้งแต่วันเลือกตั้ง แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกิน 2 วาระไม่ได้ ในกรณีดำรงตำแหน่งไม่ครบระยะเวลา 4 ปีก็ให้ถือว่าเป็น 1 วาระ และเมื่อได้ดำรงตำแหน่ง 2 วาระติดต่อกันแล้วจะดำรงตำแหน่งได้อีกเมื่อพ้นระยะเวลา 4 ปีนับแต่วันพ้นจากตำแหน่ง

รองผู้ว่าราชการจังหวัดและผู้ช่วยผู้ว่าราชการจังหวัดสังกัดกระทรวงมหาดไทย หรือมาจากการแต่งตั้งโดยผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ”

1.2 แก้ไขมาตรา 62 วรรคสอง เนื้อความเดิมของวรรคสอง มีดังนี้

“นายอำเภอสังกัดกระทรวงมหาดไทย”

ใช้เนื้อความดังต่อไปนี้แทนเนื้อความเดิม

“นายอำเภอสังกัดกระทรวงมหาดไทย หรือมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนในจังหวัดที่คณะรัฐมนตรีอนุมัติให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ

นายอำเภอที่มาจากการเลือกตั้ง มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปีนับตั้งแต่วันเลือกตั้ง แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกิน 2 วาระไม่ได้ ในกรณีดำรงตำแหน่งไม่ครบระยะเวลา 4 ปีก็ให้ถือว่าเป็น 1 วาระ และเมื่อได้ดำรงตำแหน่ง 2 วาระติดต่อกันแล้วจะดำรงตำแหน่งได้อีกเมื่อพ้นระยะเวลา 4 ปีนับแต่วันพ้นจากตำแหน่ง”

ทั้งนี้ จำนวนวาระและระยะเวลาการดำรงตำแหน่งดังกล่าวมีรูปแบบเดียวกับของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

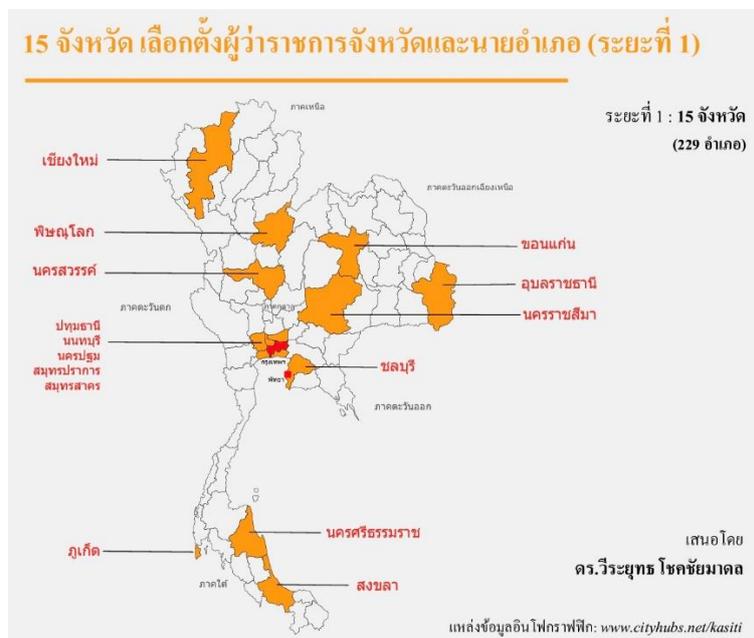
การเสนอร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 (ฉบับแก้ไข) เป็นอำนาจของฝ่ายบริหารโดยคณะรัฐมนตรี ผ่านการพิจารณาและลงมติเห็นชอบของฝ่ายนิติบัญญัติโดยรัฐสภา คือสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา

2. จัดทำและเสนอ “ร่างพระราชบัญญัติการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ พ.ศ. ...” เพื่อเตรียมการจัดการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอทั่วประเทศ โดยมีกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งดังกล่าวรองรับ ทั้งนี้ การจัดทำร่างกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอให้เสร็จสิ้นภายใน 6 เดือนหลังจากร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 (ฉบับแก้ไข) มีผลบังคับใช้

การเสนอร่างพระราชบัญญัติการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ พ.ศ. .... เป็นอำนาจของฝ่ายบริหารโดยคณะรัฐมนตรี ผ่านการพิจารณาและลงมติเห็นชอบของฝ่ายนิติบัญญัติโดยรัฐสภา คือสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา

3. จัดให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอทั่วประเทศ เพื่อให้มีผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนในจังหวัด เป็นการลดอำนาจการควบคุมและกำกับดูแลจากราชการส่วนกลาง ในขณะเดียวกันยังเพิ่มประสิทธิภาพให้แก่การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นและตอบสนองความต้องการของประชาชนในแต่ละจังหวัดได้อย่างแท้จริง แบ่งเป็น 2 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ภายใน 1 ปีหลังจากร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 (ฉบับแก้ไข) มีผลบังคับใช้ ให้กระทรวงมหาดไทยเสนอชื่อจังหวัดและอำเภอที่ควรจัดให้มีการเลือกตั้งผู้ว่า และนายอำเภอ ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 แผนที่ของ 15 จังหวัดที่เสนอให้มีการเลือกตั้งฯ ในระยะที่ 1

ทั้งนี้ ในระยะที่ 1 ผู้เขียนเสนอให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอใน 15 จังหวัด (จาก 76 จังหวัด ไม่รวมกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเขตปกครองพิเศษที่มีกฎหมายรองรับเป็นการเฉพาะ) เป็นพื้นที่นำร่อง โดยคณะกรรมการเลือกตั้งเป็นหน่วยงานรับผิดชอบในการจัดการเลือกตั้งดังกล่าว ดังนี้

1. กลุ่มจังหวัดในเขตปริมณฑลของกรุงเทพมหานคร 5 จังหวัด ได้แก่ ปทุมธานี นนทบุรี นครปฐม สมุทรปราการ สมุทรสาคร

2. กลุ่มจังหวัดหัวเมือง กระจายทุกภูมิภาค 10 จังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ พิษณุโลก นครสวรรค์ นครราชสีมา ขอนแก่น อุบลราชธานี ชลบุรี นครศรีธรรมราช สงขลา ภูเก็ต

ระยะที่ 2 ภายใน 3 ปีหลังจากร่างพระราชบัญญัติฯ มีผลบังคับใช้ โดยคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ กำหนดจังหวัดที่ควรให้มีการเลือกตั้งฯ ในลำดับต่อไป

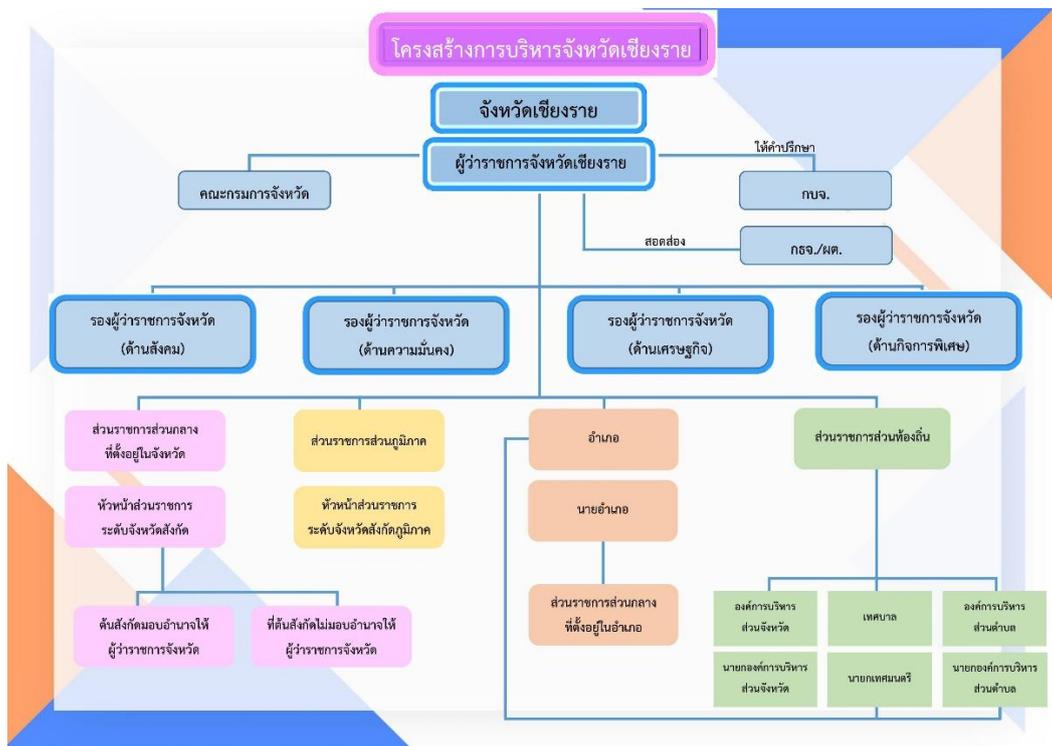
ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของ 15 จังหวัด ณ วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2565 (ราชกิจจานุเบกษา, 2566)

ลำดับที่	ชื่อจังหวัด	จำนวนอำเภอ	จำนวนราษฎร (สัญชาติไทย)
1	ปทุมธานี	7	1,191,386
2	นนทบุรี	6	1,285,637
3	นครปฐม	7	910,330
4	สมุทรปราการ	6	1,341,854
5	สมุทรสาคร	3	556,860
6	เชียงใหม่	24	1,630,907
7	พิษณุโลก	25	842,737
8	นครสวรรค์	15	1,026,840
9	นครราชสีมา	32	2,625,139
10	ขอนแก่น	26	1,780,866
11	อุบลราชธานี	25	1,860,843
12	ชลบุรี	11	1,572,157
13	นครศรีธรรมราช	23	1,542,158
14	สงขลา	16	1,421,318
15	ภูเก็ต	3	406,986
	รวม	229	19,996,018

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าในระยะที่ 1 จะมีผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอที่มาจากการเลือกตั้งจำนวน 15 คน และ 229 คนตามลำดับ โดยมีจำนวนราษฎรในความรับผิดชอบราว 20 ล้านคน ทั้งนี้ ถ้านับรวมจำนวนราษฎร 5,394,910 คนของกรุงเทพมหานครที่มีผู้ว่าราชการมาจากการเลือกตั้ง จะมีราษฎรกว่า 25 ล้านคน หรือกว่า 1 ใน 3 ของราษฎรทั้งประเทศ (จำนวน 65 ล้านคน) อยู่ในพื้นที่ซึ่งมีผู้ว่าราชการมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชน

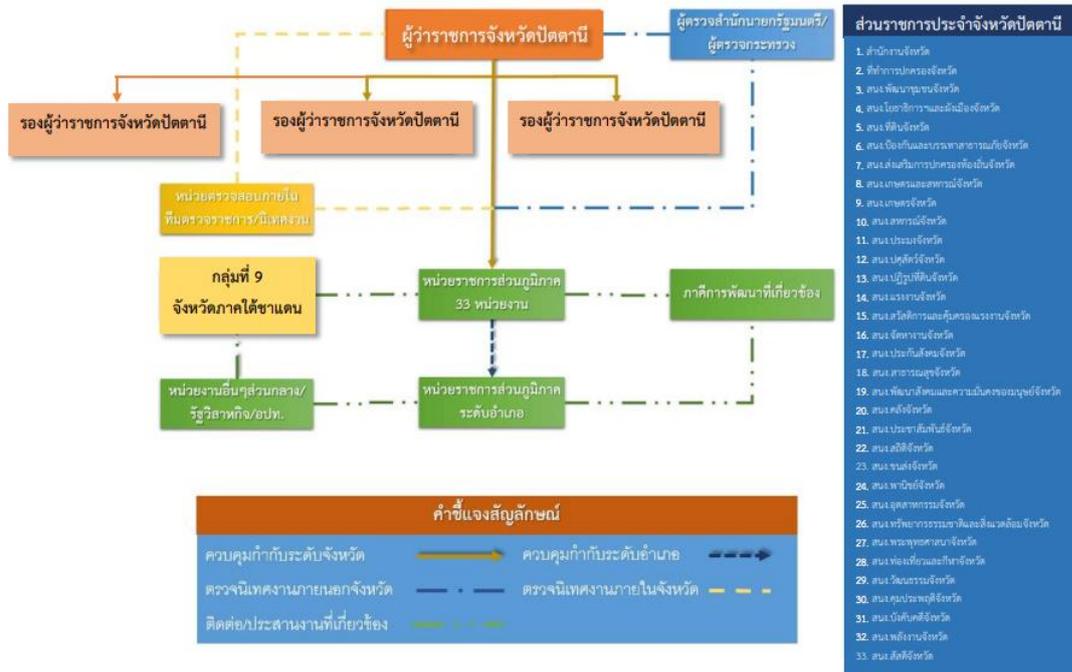
คำขยายความ

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 กำหนดโครงสร้างการบริหารราชการใน ทุกจังหวัด ให้ “ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นศูนย์กลางอำนาจ” เพื่อควบคุมและกำกับดูแลการปฏิบัติราชการของ หน่วยงานส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ดังปรากฏในมาตรา 54 วรรคสาม ระบุว่า “ผู้ว่าราชการ จังหวัด รองผู้ว่าราชการจังหวัดและผู้ช่วยผู้ว่าราชการจังหวัดสังกัดกระทรวงมหาดไทย” และมาตรา 62 วรรค สอง ที่ระบุว่า “นายอำเภอสังกัดกระทรวงมหาดไทย” เป็นข้อความสำคัญที่ให้อำนาจการบริหารราชการทั้ง 76 จังหวัด อยู่ในการควบคุมและกำกับของกระทรวงมหาดไทย ส่งผลให้กระทรวงมหาดไทยเป็นกระทรวงที่มี อำนาจเหนือกระทรวงอื่นทั้งหมด ควบคุมและกำกับดูแลหน่วยงานราชการ ได้แก่ ส่วนราชการส่วนกลางที่ ตั้งอยู่ในจังหวัด ส่วนราชการระดับจังหวัดสังกัดภูมิภาค ส่วนราชการส่วนท้องถิ่น ดังตัวอย่างแสดงในภาพที่ 2 โครงสร้างการบริหารราชการจังหวัดเชียงราย และภาพประกอบที่ 3 โครงสร้างการบริหารราชการจังหวัด ปัตตานี

ภาพที่ 2 โครงสร้างการบริหารราชการจังหวัดเชียงราย
ที่มา: จังหวัดเชียงราย (2564)

ผังโครงสร้างองค์กรจังหวัดปัตตานี แบ่งส่วนราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534

ภาพที่ 3 โครงสร้างการบริหารราชการจังหวัดปัตตานี
ที่มา: จังหวัดปัตตานี (2564)

“ผู้ว่าราชการจังหวัด” จึงมีสถานะเสมือน “นายกรัฐมนตรี” มีอำนาจสูงสุดในการบริหารราชการของแต่ละจังหวัด โดยมี “นายอำเภอ” ทำหน้าที่เหมือน “รองนายกรัฐมนตรี” ควบคุมและกำกับดูแลการบริหารราชการในแต่ละอำเภอ

ดังนั้น การแก้ไขพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 ที่ปรับเปลี่ยนที่มาของผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ จาก “การแต่งตั้งโดยกระทรวงมหาดไทย” มาเป็น “การเลือกตั้งโดยประชาชน” ซึ่งจะส่งผลให้

1. “ตัวแทนของประชาชน” ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ สามารถควบคุมและกำกับดูแลหน่วยงานราชการทั้งหมดในจังหวัด ได้แก่ ส่วนราชการส่วนกลางที่ตั้งอยู่ในจังหวัด ส่วนราชการระดับจังหวัดสังกัดภูมิภาค ส่วนราชการส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ รวมถึงกำกับดูแลการปกครองท้องถิ่นซึ่งมีกำนันและผู้ใหญ่บ้านทำงานอยู่แล้วในบทบาทของผู้ช่วยนายอำเภอ

2. ไม่ขัดรัฐธรรมนูญ เนื่องจากไม่มีการยุบราชการส่วนภูมิภาค ในทางกลับกัน ยังสามารถควบคุมและตรวจสอบการใช้อำนาจการบริหารราชการจากส่วนกลางให้เป็นไปโดยชอบธรรม เพื่อประโยชน์สูงสุดของประชาชนในจังหวัด

3. ไม่ต้องแก้ไขรัฐธรรมนูญ เพราะไม่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการให้มีผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอที่มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนในจังหวัด

4. ปิดโอกาสที่อาจถูกกล่าวหาและใส่ร้ายทางการเมืองเรื่องล้มล้างการปกครอง เนื่องจากไม่มีการยุบราชการส่วนภูมิภาคและไม่ต้องแก้ไขรัฐธรรมนูญ ในขณะที่การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ

ก็ดำเนินการเป็นระยะ ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงใหญ่ครั้งเดียวทั้งประเทศ ดังนั้น ประชาชนจะเรียนรู้และเปรียบเทียบความเจริญก้าวหน้าของจังหวัดที่มีผู้ว่าฯ และนายอำเภอมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนและการแต่งตั้งโดยกระทรวงมหาดไทย หากจังหวัดที่มีผู้ว่าฯ และนายอำเภอมาจากการเลือกตั้งมีการพัฒนาและเจริญรุ่งเรืองโดดเด่นขึ้นมาอย่างชัดเจน ประชาชนในจังหวัดที่ยังไม่มีการเลือกตั้งจะผลักดันและเรียกร้องต่อรัฐบาลเพื่อกำหนดให้จังหวัดของตนเองมีผู้ว่าฯ และนายอำเภอมาจากการเลือกตั้งอย่างแน่นอน

5. นักการเมืองในรัฐสภา (ซึ่งเป็นผู้พิจารณาและลงมติเห็นชอบ) มีแนวโน้มสนับสนุนวิธีการให้มีผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอมาจากการเลือกตั้งดังที่กล่าวมา เนื่องจากจะเป็นประโยชน์ต่อการสร้างฐานคะแนนนิยมในท้องถิ่นของตนเองและเครือข่ายอย่างต่อเนื่องด้วยการสร้างผลงานให้ประชาชนโดยตรง เช่นเดียวกับที่คนกลุ่มนี้สนับสนุนการจัดตั้งและการเลือกตั้งขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดังที่ผ่านมา ทั้งนี้ ในกรณีดังกล่าว เมื่อกฎหมายได้รับความเห็นชอบและมีผลบังคับใช้ แม้จะยังมีนักการเมืองผู้กว้างขวางและมีอิทธิพลในพื้นที่ หรือที่เรียกกันว่า “บ้านใหญ่” ในพื้นที่จังหวัดต่างๆ แต่การเลือกตั้งก็เปิดโอกาสให้กลุ่มการเมืองรุ่นใหม่แนวปฏิรูปลงมาแข่งขัน ให้ประชาชนในจังหวัดเป็นผู้ตัดสิน และอาจเลือกกลุ่มการเมืองปฏิรูปมาเป็นตัวแทนในแต่ละจังหวัด จนกลุ่มบ้านใหญ่ทยอยพ่ายแพ้และเกิดเป็นการเมืองปฏิรูปและการเมืองของประชาชนอย่างแท้จริงได้ในที่สุด

บทสรุป

ข้อเสนอแนวปฏิบัติเพื่อให้ผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนดังที่กล่าวมาข้างต้น ประกอบด้วย การแก้ไขกฎหมายการบริหารราชการแผ่นดิน การเสนอร่างกฎหมายเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ และการจัดให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอทั่วประเทศ สรุปลักษณะและรายละเอียดโดยย่อได้ตามที่แสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ขั้นตอนและรายละเอียดโดยย่อของ “ข้อเสนอแนวปฏิบัติเพื่อให้ผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชน

ขั้นตอนที่	รายการ	รายละเอียด	วัตถุประสงค์	ผู้เกี่ยวข้อง
1	เสนอแก้ไขพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534	1. แก้ไขมาตรา 54 วรรคสาม 2. แก้ไขมาตรา 62 วรรคสอง	เพื่อเปิดทางให้ในทุกจังหวัดมีผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอที่มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนในจังหวัด	1. คณะรัฐมนตรี (ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติฯ) 2. สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (พิจารณาและลงมติเห็นชอบ) 3. วุฒิสภา (พิจารณาและลงมติเห็นชอบ)

ตารางที่ 2 ขั้นตอนและรายละเอียดโดยย่อของ “ข้อเสนอแนวปฏิบัติเพื่อให้ผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชน (ต่อ)”

2	จัดทำและเสนอร่างพระราชบัญญัติการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ พ.ศ. ...	จัดทำร่างกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ ให้เสร็จสิ้นภายใน 6 เดือนหลังจากร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 (ฉบับแก้ไข) มีผลบังคับใช้	เพื่อให้มีกฎหมายรองรับการจัดการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอทั่วประเทศ	1. คณะรัฐมนตรี (ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติฯ) 2. สมาชิกวุฒิสภา (พิจารณาและลงมติเห็นชอบ) 3. วุฒิสภา (พิจารณาและลงมติเห็นชอบ)
3	จัดให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอทั่วประเทศ	<p>1. ระยะที่ 1 ภายใน 1 ปี หลังจากร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 (ฉบับแก้ไข) มีผลบังคับใช้ โดยผู้เขียนเสนอให้มีการจัดการเลือกตั้งฯ ใน 15 จังหวัด เป็นพื้นที่นำร่อง</p> <p>1.1 กลุ่มจังหวัดในเขตปริมณฑลของกรุงเทพมหานคร 5 จังหวัด ได้แก่ ปทุมธานี นนทบุรี สมุทรปราการ สมุทรสาคร นครปฐม</p> <p>1.2 กลุ่มจังหวัดหัวเมืองกระจายทุกภูมิภาค 10 จังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ พิษณุโลก นครสวรรค์ นครราชสีมา ขอนแก่น อุบลราชธานี ชลบุรี นครศรีธรรมราช สงขลา ภูเก็ต</p> <p>2. ระยะที่ 2 ภายใน 3 ปี หลังจากร่างพระราชบัญญัติฯ มีผลบังคับใช้ โดยคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติกำหนดจังหวัดที่ควรให้มีการเลือกตั้งฯ ในลำดับต่อไป</p>	<p>1. เพื่อให้มีผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนในจังหวัด</p> <p>2. เพื่อให้การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการของประชาชนในแต่ละจังหวัด</p>	<p>1. กระทรวงมหาดไทยเสนอชื่อจังหวัดและอำเภอที่ควรจัดการเลือกตั้งผู้ว่าฯ และนายอำเภอ ให้คณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติ</p> <p>2. คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ</p> <p>3. คณะกรรมการการเลือกตั้ง จัดการเลือกตั้งในจังหวัดและอำเภอตามที่คณะรัฐมนตรีอนุมัติ</p>

ทั้งนี้ ผู้เขียนมีความมุ่งมั่นและตั้งใจนำเสนอและเผยแพร่ “ข้อเสนอแนวปฏิบัติเพื่อให้ผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชน” ในพื้นที่สาธารณะเพื่อให้เกิดการถกเถียงและพิจารณานำไปปฏิบัติ อันจะเป็นประโยชน์สูงสุดต่อการบริหารราชการแผ่นดินต่อไป

เอกสารอ้างอิง

จังหวัดเชียงราย. (2564). *โครงสร้างส่วนราชการ*. สืบค้นเมื่อ 28 มีนาคม 2566,
จาก <http://123.242.164.131/cpwp/?p=2888>

จังหวัดปัตตานี. (2534). *โครงสร้างส่วนราชการ*. สืบค้นเมื่อ 28 มีนาคม 2566,
จาก <http://www.pattani.go.th/content/structure>

ประกาศสำนักทะเบียนกลาง เรื่องจำนวนราษฎรทั่วราชอาณาจักร ตามหลักฐานการทะเบียนราษฎร.

(31 ธันวาคม 2565). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 140 ตอนพิเศษ 16ง หน้า 21

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2534). *พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534*.

สืบค้นเมื่อ 28 มีนาคม 2566, จาก <http://www.dss.go.th/images/ps/2565/2565-04-27-1.pdf>